

Legenda Zăpezii și a ghiocelului

Când Dumnezeu a făcut toate câte sunt pe pământ, le-a colorat frumos. Când a făcut zăpada, i-a zis: „Pentru că tu umbli peste tot, să-ți cauți singură culoarea ce-ți place”.

Zăpada s-a dus mai întâi la iarbă:

- „Dă-mi și mie din culoarea ta verde atât de frumoasă!”.

Iarba a refuzat-o.

A rugat atunci macul să-i dea culoarea roșie, viorea să-i dea culoarea albastruie, floarea-soarelui să-i dea culoarea galbenă. Nici una nu asculta rugămintea zăpezii. Tristă și amărâta, aceasta ajunge în dreptul ghiocelului, căruia îi spune și lui necazul:

- „Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa. Toate mă alungă și-și bat joc de mine!”.

Înduioșat de soarta zăpezii, ghiocelul i-a spus:

- „Dacă-ți place culoarea mea albă, eu o împart bucuros cu tine”.

Zăpada primi cu bucurie darul ghiocelului. De atunci, ea poartă vesmântul alb ca al ghiocelului.

Drept recunoștința, zăpada îl lasă să-și scoată căpșorul afară de cum începe să se arate primăvara.